

Prědny wjazor.

Jan běšcho přědny a žašcho: „Nan, how?“
Nan: „So, tudy pod tym welikim jabkoŋom. Ale zo ſe myšlišcho, zo zošcho zynišch, gdyž ja wam hulizuju? Tak zele prošne ſchaſ bejžešch něchašcho.“

Juro: „So, gaby jano nězo pšchišty m žěkašch měli.“

Masch: „How mašcho boby, te možošcho kušczišch; tež jo tudy ſoſ, ſ togo možošcho nērěch hušbėrašch; chto zo?“

Schykne: „Ja! ja! ja!“

Hanka: „Ja budu ſwojo rubišchcžo podla hobrubišch.“

Nan: „Szeŋšcho ſe ſchykne tak, až wižišcho, kak ſtyńzko w domk žo; žinſa bužo welgin rědny wjazor. A ako běchu ſe ſchykne ſeſedali a ſwojej ruze k žěku pšchiložyli, ſachopi nan:

Něgdy běšcho w Hamburgu muž, tomu groŋachu Robinson. A ten mějašcho tšchoch ſynow: nejstaršchy ſ nich žěšcho pod wojaki a bu we wojne ſaſtšchelony, ten drugi běšcho na ſchuli a huſněšcho na duchownſtwo; won paſ běšcho ſe pšchegaŋaſk něgdy domojduzy a napi ſe pon ſymneje wody, chopi ginuſch a huchytašcho kſchej až humrě. Něto běšcho hyſchczer nejmkodšchy žywy; a na togo ſta-wiſchtej ſtarejšchej ſwoju zeſu nažeju, dofulž bě jeju ſamotny. Wonej lubowaſchtej jogo kaž hoſowe ſerſko, ale jogo lubowaſchtej ſ nerosymom.